

[Aksel Møller.]

ten har dækket sig ind for at opfylde alle disse udlånsformål?

Jeg kan da godt forstå, at man nærer en vidtgående ængstelse for, hvad en sådan politik vil føre med sig. Frygter danaerne, når de bringer gaver! — sagde de gamle. Det har vel gyldighed den dag i dag. Et rentesystem, som forudsætter, at staten skal dømme om, hvorvidt den eller hin private virksomhed, dette eller hint formål skal begunstiges med en særlig lav rente, er i virkeligheden et led i en udvikling, som, hvis den får lov at fortsætte, overmarxer Marx.

Den høje regering kan nok tænke sig, at det konservative folkeparti ikke vil gå den vej. Her øjner man en ny udgiftskilde, som måske kan komme til at springe lige så rigeligt som den, der blev åbnet for ved finansieringen af boligbyggeriet, og som i dag er en meget betydelig belastning af statskassen.

Ingen vil naturligvis benægte — tværtimod — at det overfor de vanskeligheder, som kan møde os i fremtiden, var bedst, om vi kunne øge landets investeringsvirksomhed og dermed dets produktion og konkurrenceevne; men, såvidt jeg kan se, skulle der også findes mulighed for at opmuntre til en større investeringslyst ad andre veje. Det er selvfølgelig i høj grad et spørgsmål, om investeringerne ikke i øjeblikket hemmes mere af de usikre afsætnings- og prisfaldsforhold end af noget andet. Men hvad der nu end kan være årsagen til en svagere investeringsvirksomhed, tror jeg, at vejen til at forøge den må gå i retning af ændringer i vor skatte-lovgivning, i alt fald først og fremmest på dette område.

Vi har for tiden afskrivningsspørgsmålet til undersøgelse. Jeg tror, det ville kunne føre til en fornyet opgang og en hurtigere opgang i investeringsvirksomheden, hvis man tillod produktive investeringer afskrevet hurtigere, end tilfældet er i dag.

En afgørende forudsætning for, at statsbudgettet kan holdes i orden, er, at vi omgås udgifter med varsomhed. Jeg ved af erfaring, fra den forrige regerings tid, at en finansminister i en mindretalsregering ofte her i folketinget fører en temmelig ensom kamp mod den næsten ubegrænsede

opfindsomhed, som eksisterer, når det gælder om at finde på nye, store opgaver, som man finder det tillokkende at staten løser. Vi må derfor alle bidrage vort til at give den højtærede finansminister bedre vilkår, end oppositionen gav hans forgænger — men den højtærede finansminister må selv hjælpe til.

Der findes områder i statsregnskabet, på hvilke der meget vel kan skabes udgiftsbesparelser. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen nævnte et af de allerstørste, og heller ikke jeg vil lade det spørgsmål ligge ved denne lejlighed.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen gjorde nogle bemærkninger om byggestøtteleven, som udløber i denne samling, og som har haft en så stor indflydelse på statsregnskabets udgiftsside, ikke blot når det drejer sig om statens driftsudgifter, men også når det drejer sig om statens kapitalregnskab. Her skulle der være mulighed for at opnå virkelige besparelser. Den højtærede finansminister kan hjælpe ved at gennemføre — eller påvirke sin side-mand, den højtærede indenrigs- og boligminister, til at foreslå gennemført — en gradvis afvikling af denne lovgivning. I 1930erne kunne vi jo dog bygge 20 000 boliger om året uden statslån, og den frie konkurrence mellem bygherrerne holdt byggeudgifterne nede.

Under mægtige ofre fra statskassen, som den højtærede minister opgør til 100 mill. kr. om året på statens driftsbudget og til 450 mill. kr. på statens kapitalbudget, har vi alligevel ikke formået gennemsnitlig at bygge flere boliger efter krigen, end det private initiativ præsterede i 1930erne. Her ligger efter min mening en opgave for en finansminister, som ønsker at reducere statens udgifter. Jeg har nok lagt mærke til, at den højtærede minister understreger, at der ikke ved en ændring af boligstøtteleven kan komme nogen besparelse for budgettet 1954—55. Ak nej, deri har han naturligvis ret, for de huse, som skal have statslån i året 1954—55, er allerede, håber jeg, under tag. Men en finansminister bør jo se længere frem i tiden. Man tænke blot på, at en fortsat produktion af 20 000 nye boliger om året med statslån vil øge statens lånebehov med 400 mill. kr. og driftsudgifterne med ca. 15—16 mill. kr.